

ХОСЕ ГАРСИЯ МАРТИНЕС

РОБ-ЕРТ И РОБ-ЕРТА

Превод от испански: Александра Каназирска, 1981

chitanka.info

Роб-ерт видя Роб-ерта още отдалеч. Тя бе пристигнала точно в уречения час — рядкост за жените.

— Здравей, Роб-ерта!

— Здравей, Роб-ерт!

Други думи не им бяха нужни и те мълчаливо закрачиха из парка, прибежището на всички влюбени. И все пак Роб-ерт и Роб-ерта не се чувствуваха щастливи.

Но защо?

Много просто: заради роботите.

Роботите бяха станали твърде много.

И виновниците бяха братята Чапек, Айзък Азимов и всички останали, които бяха писали за роботи, външно напълно подобни на човека. Заводите бяха пуснали милиони роботи, прилични на хората като две капки вода. И сега бе просто невъзможно да се определи с поглед кое същество е от плът и кръв и кое — робот. Да, разбира се, за всичко бяха виновни братята Чапек, Азимов и всички други от тая компания, защото те бяха подхвърлили идеята, а заводите само я бяха претворили в действителност.

А най-лошото бе, че роботите се харесваха на хората.

Роботът, въоръжен с хиляди хитрости и уловки, завърташе главата на човека и го тласкаше към брачната зала, а после ставаше ясно, че човекът се е оженил за робот, престорил се на жена, и че няма никаква възможност да разтрогне тоя брак: роботите навреме се бяха погрижили да се определят точно правата им и си бяха извоювали закон за неразтрогваемостта на брака между робот и човек. И човекът трябваше да влачи брачните окови до самата си смърт, а ако се опиташе да напусне съпругата си — робот, то когато полицията го заловеше, постъпваше с него така, че оня вечно се разкайваше за стореното.

Не по-малко опасни бяха и роботите-мъже. Роботът-жена в девет от десетте случая изглеждаше по-привлекателна и имаше по-добри маниери от всяка истинска жена. Но всички се присмиваха на роботите-мъже, затова те се правеха на младежи от знатни семейства — също такива ограничени и силни, каквито често биват истинските млади хора, и караха девойките да се влюбват в тях. А когато младата жена след сватбата разбираше, че е zalюбила машина, получаваше нервно разстройство.

Роб-ерт хвана Роб-ерта за лакътя.

Да разбере опипом робот ли е тя или човек, Роб-ерт естествено не можеше — роботите се изработваха твърде грижливо.

— Да поседнем ли на скамейката?

— Да поседнем.

Роб-ерта се направи, че не чува лекото проскърцване, което издаде коляното на Роб-ерт.

Той заговори като страстно влюбен — горещо и романтично. После бръкна в джоба си за цигара.

Р-ризжж, рр-ризжж — скръцна лакътят му.

Роб-ерта с нищо не показва, че е чула и този звук, макар прекрасно да знаеше: ако нечий лакът скръца така, значи е зле смазан.

— Ти си удивителна! — прошепнаха устата на Роберт до ухото ѝ.

Но щом се докосна до ушлето ѝ, то тъничко проскърца: з-зжж.

Роб-ерт инстинктивно се отдръпна назад и кръстът му издаде звук: скр-режж.

Объркана, Роб-ерта поглади брадичката си, а от долната ѝ челюст се дочу: кр-рисс, кр-расс, кр-рисс, кр-расс.

— Достатъчно! — прогърмя Роб-ерт и скочи от скамейката.

Дз-зи-ни, дз-зи-ни — прозвъняла ставите му.

— Да, достатъчно! — изкрещя в тон с него Роб-ерта и някъде отвътре силно прощрака: кчик, кчик.

— Не можеш да ме подведеш — такива звуци издават само роботите. Поне да бе се смазал по-грижливо, щом идваш на среща! Нали те виждам колко си красива — истинските жени не са такива.

— Аз съм истинска жена... почти изцяло. Само роботите се наричат Роб-ерт. Ти скърцаш като врата с ръждясали от години панти.

Очите ѝ мятаха мълнии.

— Не, Роб-ерта, аз съм човек, истински човек.

Разстроени, двамата се спогледаха недоверчиво. Роб-ерт можеше да се изплъзне от отговора на зададения му прямо въпрос, но да скрива дълго истината за себе си все пак не бе възможно — тя бе известна на всички.

— Тогава тези скърцания...

— И твоите...

— Просто претърпях твърде много автомобилни катастрофи. Около двадесет, ако не се лъжа. Едната ми ръка е протеза, поясните ми

прешлени са на лагери и в капачката на лявото коляно имам също малък механизъм.

— Роб-ерт! — изтръгна се от нея въздишка на облекчение. — Също като при мене. Краката си изгубих една неделна вечер, когато се прибирах от екскурзия. Ухото — защото спорих за мястото си на таксиметровата пиаца. А челюстта — веднъж налетях на едно дърво. Естествено след тия премеждия имам няколко протези, но все пак съм човек, а не робот!

— Роб-ерта, обичам те! Искаш ли да се омъжиш за мене?

— Скъпи... а протезите?

— Ние и двамата сме в едно и също положение, любима. Но нима това има някакво значение? А и по улиците е такова дяволско движение, че...

Те се прегърнаха.

Тр-рики — изщрака нещо в нея.

Дзинк — прозвъня нещо в него.

Но преизпълнени от щастие, те не обръщаха никакво внимание на тия звуци. Те и двамата са хора, а не роботи — и това бе най-важното.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 36/1981 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.